

РЕШЕНИЕ

№ 50

гр. Стара Загора, 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети октомври през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Димитър М. Христов

Членове: Румяна Ат. Танева
Анна Т. Трифонова

при участието на секретаря Даниела Ив. Илиева като разгледа докладваното от Румяна Ат. Танева Въззивно търговско дело № 20255501000243 по описа за 2025 година

Производството е образувано по въззивна жалба на „Застрахователно акционерно дружество *** срещу решение № 208/08.04.2025 г. на Районен съд - **, постановено по гр.д. № 588/2024 г. в частта, с която е присъдено застрахователно обезщетение за имуществени вреди на М. Й. Б. в размер над сумата от 1 420,62 лв.

Във въззивната жалба са развити съображения, че обжалваното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон и противоречие със събраните и приети по делото доказателства. Конкретно оплакванията на застрахователя са във връзка с отхвърленото от първоинстанционния съд възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, като счита, че приносът на ищцата следва да се определи на 50%. Претендира разноски.

В законния срок е постъпил писмен отговор от страна на въззиваемия, в която е взето становище, че жалбата е неоснователна, а решението е законосъобразно и правилно, изложени са подробни аргументи в тази връзка, направено е искане да е отхвърли жалбата и да се потвърди първоинстанционното решение в обжалваната част. Претендират се разноски.

Окръжен съд – гр. Стара Загора, в настоящият състав, след като обсъди данните по първоинстанционното и въззивното производство, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение на правилността на решението в обжалваната част съдът намира следното:

Районният съд се е произнесъл по иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ вр. чл. 45 ЗЗД за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в направени разходи за телесните увреждания в резултат на ПТП, настъпило на 19.05.2023 г. в с. ** и акцесорна претенция по [чл. 86, ал. 1 от ЗЗД](#).

Ответникът не оспорва наличието на елементите от деликтния състав, получените от ищцата травматични увреждания, нито връзката на разходите по представените фактури и фискални бонове с лечението на травмите от инцидента на 19.05.2023 г.

Спорният въпрос, пренесен и пред въззивната инстанция, е дали ищцата е допринесла за вредоносния резултат.

В случая възражението за съпричиняване е направено своевременно с отговора на исковата молба, като се твърди, че приносът на пострадалата е свързан с извършено от нея нарушение на разпоредбата на чл. 113, ал.1 и чл.114, т.1 от ЗДВП.

В разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е предвидена възможност за намаляване на обезщетението за вреди от деликт, но намаляването на обезщетението е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване по смисъла на закона, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал виновно.

Приложението на посоченото правило е обусловено от наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия, с което обективно е създавал предпоставки или възможности за настъпване на увреждането, т. е. в хипотеза, когато е налице причинна връзка между действията или бездействията на пострадалия и вредоносния резултат. В този смисъл е и задължителната съдебна практика - т. 7 на ППВС № 17/63 г.

От изготвената в първоинстанционното производство съдебно-автотехническа експертиза и свидетелските показания се установява, че при извършване на маневра движение назад /от спряло положение/ товарен автомобил марка „**“ с рег.№**, управляван от ***, е блъснал движещата се по същото време в посока от север на юг (попътно) по източната пътна лента пешеходка М. Й. Б.. Товарният автомобил е бил паркиран в източния край на улицата с предна част насочена на север, след което е потеглил на заден ход. Ударът е реализиран между централна задна част на автомобила и задната част на тялото на пострадалата. В напречно направление мястото на удара се намира на около 1,5 м. западно от източния тротоар в източната пътна лента. Към този момент товарният автомобил е бил разположен успоредно на надлъжната ос на платното за движение с предна част насочена в посока север, като в момента същия се е движил, предприемайки маневра движение назад. Към момента на удара пострадалата е била разположена с гръб към автомобила. След така описания първоначален контакт тялото на пострадалата първоначално се удря в помощно стъпало на задна врата, следва удар в самата врата, след което тялото на пешеходката е пропаднало върху пътното платно и настъпва трети удар на тялото с асфалтовото покритие, при което задна гума преминава през долен ляв крайник на Б.. След така описаните удари следва движение напред, при който шофьора на товарния автомобил го измества около 1м. в посока север и отново преминава през долен ляв крайник на пострадалата.

Установено е, че при движение на заден ход, водачът на процесния лек автомобил не е имал техническа възможност да следи конкретната пътна обстановка в огледалата за обратно виждане, тъй като конструкцията на двете асиметрични сферични странични огледала, с които е оборудван стандартно автомобила, позволяват на водача да следи конкретната пътна обстановка на не по-малко от 4 м. вляво и дясно странично от габаритите на автомобила и на не по-малко от 20 м. зад него. В товарният автомобил е имало двама човека,

единият от който е шофьорът.

Според автоексперта от техническа гледна точка, за да се избегне конкретното ПТП е следвало водача да предприеме маневрата, след като осигури лице, което постоянно да наблюдава зад товарния автомобил и да му сигнализира, ако възникне опасност, за да може да спре.

Преди да започне движение назад, водачът на товарния автомобил е следвало да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението. По време на движението си назад водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, той е длъжен да осигури лице, което да му сигнализира за опасности.

Двамата участници в движението са се движили попътно, като товарният автомобил е бил зад гърба на Б. и същата не е имала видимост към него. Техническата възможност да се предотврати настъпването на ПТП от страна на пешеходец е движението му по тротоар или движението му в близост до западния тротоар на улицата.

Улица „Розова долина“ в с. ** е ориентирана в посока север-юг, състояща се от 2 разнопосочни ленти за движение без пътна маркировка между тях. Източно от асфалтовото покритие се наблюдава затревен тротоар с ширина 1,6м, западно също затревен тротоар с ширина 1,2м. И двата тротоара в зоната на ПТП покрити с тревна растителност между 10 и 15 см, няма плочки. В зоната на ПТП няма налична хоризонтална и вертикална пътна маркировки. Няма маркирани пешеходни пътеки.

В показанията си свидетелят ***, водач на т.а. „***“ с рег.№**, е посочил, че тротоарът няма плочки и е непроходим - буренясал.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

В разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е предвидена възможност за намаляване на обезщетението за вреди от деликт, но намаляването на обезщетението е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване по смисъла на закона, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с

поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал виновно. Приложението на посоченото правило е обусловено от наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия, с което обективно е създавал предпоставки или възможности за настъпване на увреждането, т. е. в хипотеза, когато е налице причинна връзка между действията или бездействията на пострадалия и вредоносния резултат. В този смисъл е и задължителната съдебна практика - т. 7 на ППВС № 17/63 г.

Безспорно е установено, че ищцата М. Й. Б. не е пресичала, нито е излязла внезапно на пътното платно. Тя се е движела по пътното платно докато товарният автомобил не е бил в движение. Съгласно разпоредбата на чл. 108 ЗДвП, пешеходците са длъжни да се движат по тротоара или банкета на пътното платно. Пешеходците могат да се движат по платното за движение, противоположно на посоката на движението на пътните превозни средства, по възможност най-близо до лявата му граница, когато няма тротоар или банкет или е невъзможно те да бъдат използвани. В случая от съдебно-автотехническата експертиза и показанията на свидетеля *** се установява, че не е било възможно и движение на пострадалата по тротоара, поради което с поведението си не нарушила и правилата на ЗДвП.

От друга страна, разпоредбата на чл. 116 от ЗДвП установява засилено внимание и предпазливост към пешеходците. Освен това, преди да започне маневрата, съгласно чл. 25 ЗДвП, водачът на т.а. „***“ с рег.№** е следвало да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение.

Няма основание да се вмени отговорност за съпричиняване на вредоносните последици от страна на ищцата. С оглед техническите характеристики на процесния т.а. „***“ с рег.№**, водачът не е имал техническа възможност да следи конкретната пътна обстановка в огледалата за обратно виждане при движението си назад, тъй като конструкцията на двете асиметрични сферични странични огледала, с които е оборудван стандартно автомобила, позволяват на водача да следи конкретната пътна обстановка на не по-малко от 4 м. вляво и дясно странично от габаритите на автомобила и на не по-малко от 20 м. зад него. За да се избегне конкретното ПТП е следвало

водача да предприеме маневрата, след като осигури лице, което постоянно да наблюдава зад товарния автомобил и да му сигнализира, ако възникне опасност, за да може да спре. Такава възможност е била налице, тъй като в товарния автомобил е имало двама човека, единият от които е шофьорът.

Поради съвпадане на изводите на първата и настоящата инстанция, обжалваното решение следва да бъде потвърдено в обжалваната част.

По разноските:

От данните по делото се установява, че въззиваемата е материално затруднено лице, поради което адвокатската защита е осъществявана безплатно.

Съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗА, адвокатът, оказващ безплатно адвокатска помощ, има право на адвокатско възнаграждение, ако се касае за случай по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА и ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски.

Съгласно решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС, Наредба № 1/2004 г. за МРАВ е равнозначна на хоризонтално определяне на задължителните минимални тарифи, забранено от чл. 101 от ДФЕС, имащ директен ефект в отношенията между частноправните субекти и пораждащ правни последици за тях, поради което се явява нищожна. В този смисъл съдът е свободен за определи размера на дължимото адвокатското възнаграждение по своя преценка, съобразявайки се с приетите до настоящия момент критерии – фактическа и правна сложност на делото, обем на осъществената правна защита – написване на въззивна жалба или подаване на отговор, явяване в съдебни заседания, представяне или не на писмени бележки по делото, както и броя на проведените съдебни заседания.

Доколкото актовете на СЕС за задължителни за българските съдилища, претендираното от ищцата адвокатско възнаграждение следва да бъде определено от съда по посочените по-горе критерии.

В конкретния случай делото не се отличава с фактическа и правна сложност, поради което съдът намира, че следва да определи адвокатско възнаграждение във въззивната инстанция в размер на 400 лв.

С оглед изхода на делото *** следва да заплати на адв. С. К. ** сумата 400 лв. – възнаграждение за процесуално представителство на въззиваемата

М. Й. Б..

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 208/08.04.2025 г., постановено по гр.д. № 588/2024 г. по описа на Районен съд - **, в обжалваната част.

ОСЪЖДА „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: *** да заплати на адв. адвокат С. К. ** от САК, с адрес на кантората *** сумата от 400 лв. за адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство на М. Й. Б..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____